

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI İŞBİRLİĞİ VE DAYANIŞMA HAREKETİ

5. İl Temsilcileri Toplantısı'ndaki açış konuşmasının Çark Başak'ta yayınlanan özeti, Ankara, 28 Ağustos 1977.

2. MC koalisyonu ve iktidarı, varlığını kabul etmemiz ve ona karşı demokratik mücadelemizi nasıl yürüteceğimizi düşünmemiz gereken bir olgu olarak karşımızdadır. 2. MC hükümetini bir yandan koalisyon ortakları arasındaki çekişme ve çatışmalar, öte yandan büyük dış ve iç sorunlarla başa çıkamama sonucu düşeceği hesaplamak ve beklemek yanlış bir değerlendirme olduğu kadar hareketsizlik ve uyuşukluğa götüren, bu nedenle de faşizmin tırmandırılışını kolaylaştırıcı bir tutumdur.

Arka arkaya iki genel seçimde en çok oy alıp parlamentoda en çok sandalyeye sahip bir duruma geldiği halde CHP'nin iktidar olamayışına, AP'nin ise önemli ölçüde daha az oy ve sandalye sayısına rağmen her iki seçim sonrasında da iktidar olmayı başarmasına ilişkin olarak CHP'nin ve liderinin hataları, AP genel başkanının ise becerikliliği, hesap adamı oluşu üzerinde çok duruldu. Olup bitenlerde kuşkusuz ilgili siyasal örgütlerin, liderlerinin, yönetim kadrolarının önemli rolü vardır ve oldu. Siyasal partiler belli sosyal sınıf ve tabakaların iktidara yönelik siyasal örgütleri olmakla beraber, ikisi arasında tam bir çakışma, tek yanlı mekanik bir belirlenme yoktur. Ve temsil edilen, dayanılan sınıf veya sınıfların durum ve tutumu kararsız, bulanık ve içinden çelişmeli olduğu hallerde ve ölçüde partilerin, kadroların, liderlerin rolü, etkisi daha ön plana çıkar. Ama yine de, oluşturulan iktidarların tahlihi yapılırken dayandığı sınıfın durumunu temel veri olarak almak gerekir. Partiler ve liderler düzeyindeki tahlil ve değerlendirmeler böyle bir sınıfsal temel üzerinde doğru yerine oturur.

2. MC koalisyonunun kuruluşu konusunda da durum böyledir. 2. MC hükümetinin oluşturulmasında bir yandan CHP'nin azınlık iktidarı saplantısının, öte yandan başta Demirel olmak üzere üç MC parti liderinin işi sıkı ve hızlı tutup partilerine hakim olabilmelerinin rolü büyük olduysa da, açıktır ki, büyük burjuvazi ilk ağızda CHP iktidarından yana bir görünüm vermiş olmakla beraber, aslında, CHP lehine kesin ve mutlaka bir tercih yapmış değildi. Etkisini koruyan bir kesimi MC yanlılığını sürdürürken, önemli bir başka kesim de bir CHP iktidarını uygun görebilecek kadar ancak CHP yanlısı oldu. Büyük burjuvazi için CHP, ikinci tercih olma durumunu korudu. Ayrıca büyük burjuvazi 2. MC'nin oluşturulmasına hiç karşı çıkmadı, oluşturulduktan sonra da memnuniyetini belirtmekten geri durmadı.

Şimdi büyük burjuvazinin önde gelen kimi temsilcilerinin seçimlerden sonra CHP iktidarından yanaymışlar gibi bir görünüm ve izlenim yaratmaları acaba hesaplı bir davranış mıydı, sorusu akla geliyor. Böyle bir hava yaratılarak CHP bugünkü Türkiye şartlarında gerçekleşmesi mümkün olmıyan azınlık hükümeti denemesine itildi; sonuçta da beceriksiz ve başarısız olma durumuna düşürüldü. Daha

da önemlisi, güvenoyu alabilmek için sunduğu hükümet programıyla CHP büyük burjuvazice teslim alındı. CHP, AP ile koalisyona sokulup törpülenmesine gerek kalmadan kolu kanadı budanmış, hizaya getirilmiş oldu. Bir CHP iktidarı olasılığı konusunda büyük burjuvazinin içi rahattır artık. Büyük burjuvazinin böyle bir hesap içinde davranmış olabileceği ihtimali elbette CHP'yi kitlelere ve demokratik gelişmeye ters düşen politikasında mazur göstermez.

2. MC Dışa Bağımlı, Geri Kapitalizm Çerçevesinde Çözümler Bulabilir

Bugünden görünür bir gelecekte bir CHP iktidarı yoktur. Böyle bir olasılığı CHP kendi eliyle yitirmiştir. 2. MC'nin yürümeyeceği, sorunları çözemeyip çökeceği iddiaları da gerçekçi bir tahmin olmaktan çok bir özlemin dile getirilişidir. Sorunlara çözüm denildiğinde unutmamak gerekir ki, bugünkü dışa bağımlı, geri kapitalizm çerçevesi içinde çözüm söz konusudur. Bu tür çözümleri ise Demirel ve koalisyon hükümeti pekala bulabilir. Seçim öncesi yapmaya cesaret edilemeyen devalüasyon şimdi yapılabilir. 2. MC'nin kuruluşunun haftasında %4,5'lük bir devalüasyon yapıldı bile. Devalüasyon kesin de, şimdi tartışılan konu, altı ayda böyle küçük küçük beş altı devalüasyon mu, yoksa tek bir defada büyük bir devalüasyon mu sorusudur. Kimi dış kuruluşlar yılbaşına kadar bu tür daha beş devalüasyon istiyormuş: Altı aydan az bir zamanda %25'in üstünde bir devalüasyon demektir bu, fazla gürültü patırdı da etmeden. Fiyatlara resmi zamlar başladı ve daha arkası gelecek. "İstikrar tedbirleri" de alınabilir veya alınmasına girişilebilir, istikrarı sağlayamayacağı biline biline. Enflasyonla mücadele isteğinde ne 2. MC politikacıları, ne de burjuvazi samimi değildir, çünkü enflasyon burjuvaziye yarıyor, hükümet ise fiyatlara zam yapmaktan ve emisyonlardan vazgeçebilecek durumda değil. Enflasyondan zarar gören işçi-emekçi kitleler, dar gelirli lerdir.

Kıbrıs sorunu çözümünün zorluğu da abartılmamalıdır. Kıbrıs konusuna ilişkin olarak "hudut tashihi" deyimini geçmişte kullanılmıştır; bu deyim altında toprak ayarlamaları yapılabilir. CHP getirildiği bugünkü noktada fazla zorluk çıkaramıyacaktır. MSP'nin sert tutumu ise iç propagandaya yöneliktir, ciddi bir engel değildir. MSP 1. MC döneminde üsler konusunda da ABD ile görüşmelere oturmaya karşıydı ve görüşmeler başladığında, bu hususta hükümet kararı alınmadı diye itirazda da bulunmuştu. Ama sonuç, görüşmelerin devamı ve ortak savunma anlaşması adı altında yeni bir ikili anlaşmanın imzası oldu. Ve sorun unutuldu. Kıbrıs konusunda da böyle olur. Bir süre tartışma ve çekişme; sonra sorun tarihin tozlu raflarına kalır. Askeri ambargonun ABD'nce kaldırılması Kıbrıs sorununun çözümüne bağlı görüldüğünden, ordu üst kademeleri de bu sorunun şöyle veya böyle bir çözüme kavuşturulmasını ister. Ayrıca unutulmamalı ki, Kıbrıs, Türkiye Cumhuriyeti Devletine ağır mali-ekonomik bir yüküdür. Kıbrıs'ın durumunun normalleştirilmesinin bu açıdan da ivediliği vardır.

2. MC hükümeti emperyalist dış kuruluş ve güçlerle işbirlikçi yerli büyük sermayenin istekleri bu tedbirleri alınca ambargo kalkar, askeri yardım başlar, büyük krediler açılır.

Kuşkusuz 2. MC için bu işleri yürütmek kolay olmayacaktır. Ne var ki sorunlar, dengesizlikler, uyumsuzluklar, çelişki ve çekişmeler kapitalizmin özünden doğ-

maktadır. Dünya kapitalizminin kronik bunalımının derinleştiği 20. yüzyılın son çeyreğinde, emperyalizme bağımlı geri kapitalist ülkelerde dar boğazlara düşmek, ekonomik, sosyal, politik sorunlarla cebelleşmek kaçınılmaz akibettir. Yine de, 2. MC iktidardan uzaklaşma durumuna düşerse, bunun, bir askeri müdahale ile gerçekleşmesi ihtimali, bir CHP iktidarı koalisyonuna yol açması ihtimalinden daha güçlüdür. Şimdilik, 2. MC iktidarının gün günden daha da anti-demokratik, daha da baskıcı, ezici bir yönetim halini alarak işleri yürütebildiğince yürütmesi daha olası görünüyor.

Bu kısa analizden çıkan sonuç, 2. MC'ye ve onun ekonomik-sosyal dayanaklarına karşı verilecek demokratik mücadelenin uzun soluklu, dirençli ve inatçı bir mücadeleye olacağıdır. Kendiliğindenci kolay çözümler hayal edip beklemenin yeri yok.

Faşizmin Sınıfsal Kaynağı

Her yerde ve her zaman faşizmin tırmandırılışı ve tam boy açık biçimde gerçekleştirilmesi ekonomik yapısal ve sınıfsal bir olgudur. 1. ve 2. MC olgusunu bu açıdan görmek gerek. Emperyalizm aşamasının ileri evrelerinde, derinleşen kronik bunalım içinde bocalayan kapitalizm burjuva demokrasisine dahi açık değildir; baskıcı, faşist rejimlere yatkındır. Burjuvazi liberalizmini yitirmiştir. Devletle bütünleşmiş tekeller kapitalizmin, yani tekeller devlet kapitalizminin büyük burjuvazisi için liberalizmin, demokrasinin pek işe yararlılığı kalmamıştır; tersine, işçi emekçi kitlelerin sahip çıkıp uğruna mücadele etmesiyle demokrasi geri teper olmuştur. Tekeller devlet kapitalizminin anti-demokratik niteliği, koşullara göre, derece derece tutucu, gerici, baskıcı rejimlerden üniformalı veya üniformasız tam boy açık faşizme kadar çeşitlenir. Emperyalizme bağımlı geri kapitalist ülkelerde ise büyük burjuvazi Batı'daki kadar da demokrat olmamaktadır.

Kapitalizmin ve onun egemen sınıfı büyük burjuvazinin dünya çapındaki bu eğilim ve yatkınlığı tam kendini gösteremiyor, tam boy açık faşizm rejimleri dört bir yandan kolayca çiçek açamıyorsa, bu, dünya sosyalist sisteminin güçlü varlığından, dünya işçi sınıfı hareketinden ve her ülkede işçi-emekçi kitlelerin ve diğer demokratik güçlerin direniş ve mücadelelerinden ötürüdür.

Bu nedenle, anti-faşist mücadele MC'ye karşı mücadele ile sınırlı değildir. MC'yi ivedi hedef alıyorsak, bu, demokrasi düşmanı en gerici baskıcı, faşist güçlerin politik düzeyde onda somutlanışından, onunla iktidarı ele geçirmiş olmalarındandır. CHP iktidara gelseydi de anti-faşist mücadele, demokratik özgürlükleri genişletme ve kökleştirme mücadelesi devam edecekti. İşçi, emekçi kitleler, demokratik güçler açısından belki daha elverişli şartlarda devam edecekti ama, ortadan kalkmayacak, devam edecekti, ta ki gericiliği, baskıcılığı, faşizmi durmadan yeniden üreten yapısal ve sınıfsal kaynaklar kurutulsun. Bu gerçeğe parmak basaraktır ki, "seçimler kendi başına çözüm değildir" dedik.

Faşizmin kaynağı sınıfsal -çeşitli kesimleriyle bir bütün olarak büyük burjuvazi olduğuna göre, faşizme karşı mücadele verecek ve onu geriletebilecek, giderek yok edebilecek güç de sınıfsaldır: İşçi sınıfı ve müttefiki emekçi kitleler. Tekelleşmenin sürekli mesafe aldığı ve tekellerin ulusal ve uluslararası ekonomiler üzerinde egemenliklerini güçlendirdikleri günümüzde, sermaye-emek temel çelişkisinin süre-

liliği yanısıra tekelci ve tekeli dışı ayırışımı ve çelişkisi güncellik kazanmış ve giderek güçlenmiştir. Bu yüzden, işçi sınıfının tekellere karşı mücadele açısından sınıfsal ittifaklar yelpazesi genişlemiştir. Ama bu yelpaze içinde temel ve öncü güç işçi sınıfıdır. Tüm demokratik hareketler ve örgütler, ne denli etkin olurlarsa olsunlar, ancak yardımcı güçlerdir ve işçi sınıfı hareketi eksenine oturdukları ölçüde anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleye tam katkıları olur. Ülkemizde demokratik kitle örgütlerinde bu sınıfsal bilincin oluştuğu ve geliştiği gözlenmektedir. Yalnız, Türkiye'nin tarihsel gelişiminden kaynaklanan özgül koşullarından ötürü, işçi sınıfı partisi ile sendikalar ve yine parti ile diğer demokratik kitle örgütleri arasındaki ilişkiler ve her birinin işlevi tam belirginleşip rayına oturmuş, uyumlu bir işleyiş düzenine kavuşmuş değildir. Bu, kendi başına ayrı bir konu olduğundan, burada yalnızca, işbirliği ve dayanışma açısından bazı genel noktalara değinmekle yetineceğim.

Hem İşbirliğine, Hem de Kitlelesel Örgütlenmeye Uygun Örgüt Biçimleri Oluşturulmalıdır

Emperyalizm ve faşizm toplum yapısının ve yaşamının her kesiminde etkisini duyurur ve bu etkiyi genişletmeye çabalar. Bunun için her demokratik kitle örgütünün kendi kesim ve alanında, kendi kitlelerinin hak ve özgürlüklerine ilişkin olarak sürdüreceği, geliştireceği anti-emperyalist demokratik mücadelesi vardır. Siyasal partiler ise toplumun tümünü kapsayan düzey ve biçimde, iktidarı bütününde doğrudan hedef alarak, doğrudan siyasal mücadele yürütürler. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede demokratik kitle örgütleri arasında ve bunlarla sol ilerici siyasal partiler arasında paralellikler, uyumluluklar belirir. Başlangıçta, bir süre bununla yetinilebilir de. Ama iktidarın tam boy faşizm doğrultusunda sistemli harekete geçtiği, faşizan uygulamalar, akımlar toplum yapısının ve yaşamının tüm kesitlerinde boy attığı bir zaman ve ortamda böyle bir yetinme ile kalınmaz. Demokratik kitle örgütleri ile siyasal partiler arasındaki yukarıda işaret ettiğimiz işlev ve nitelik ayırışımı böyle bir yetinme için gerekçe olarak ileri sürülemez. Bu ayırışım mutlak değil, görecelidir. Demokratik kitle örgütleri siyasal partilerin yerini almaz, onların politik işlevini yüklenemez, ama, kendi alanlarındaki uğraşları da ülkenin genel politik durumundan, iktidarın niteliğinden ve izlediği politikadan kopuk değildir. Kendi kitlelerinin hak ve özgürlüklerini gereğince savunabilmeleri, geliştirebilmeleri için, gerçekçi ve geçerli, en azından ilerici bir politik görüşe ve mücadele anlayışına sahip olmaları gerekir. Kaldı ki, demokratik kitle örgütleri, genel toplumsal yapının örgütsel öğeleri olarak, doğrudan kendi topluluklarını ilgilendiren somut sorunlar dışında ülkenin genel iç ve dış politikasına ilişkin olarak da bir tavır almak, seslerini ve etkilerini duyurmak durumundadırlar. Kısacası, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele özünde bir bütündür; kendi içinde kesimler ve örgütlerarası işlevsel bir ayırışma gösterse de, birbirinden kopuk kompartımanlara hapsedilip daraltılmaz, güçsüzleştirilemez. Siyasal örgütlerle siyasal olmayan örgütleri emperyalizme ve faşizme karşı ortak hedeflerde ortak eylemlere yönlendirecek yasal örgütlenme biçimleri mümkündür. Yalnız bu nokta da unutulmamalıdır ki, dayanışması ve bütünleşmesi gereken temel güçler işçi sınıfı ve kol-kafa emekçisi kitlelerdir. Varolan

örgütlerin dayanışması ve birlikteliği, onların, bu temel toplumsal güçleri harekete geçirmenin manivelaları olabilmeleri açısından öngörülür. Emperyalizme ve faşizme karşı büyük kitleleri demokratik mücadeleye sokabilmek için, hem varolan örgütlerin işbirliğini ve dayanışmasını sağlayacak, hem kitleleri doğrudan örgütleyecek örgüt biçimleri oluşturulabilir ve oluşturulmalıdır.

Emperyalizmin Savaşçılığına Karşı Mücadele

Mücadelenin bütünselliğinin bir başka yanı da demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin iççeliği, anti-emperyalist mücadele ile anti-faşist mücadelenin birbirinden kopmazlığıdır. 2. MC'nin faşizmi tırmandırışına karşı mücadele, zorunlu olarak, büyük burjuvazinin işbirlikçisi olduğu ve MC iktidarının yürüngesinden çıkmadığı emperyalizme karşı mücadeleyi de gerektirecektir. Hem yurtsever olduğumuz, hem faşist tırmanışı durdurmak ve geriletmek istediğimiz için emperyalizme karşı çıkıyoruz ve çıkacağız. Bu bilinci de yaymak, yerleştirmek durumdayız.

Kitlesel demokratik mücadelenin bütünselliği bununla bitmiyor aslında. Emperyalizme ve faşizme karşı ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi sosyalizm için mücadele ile de iççe geçip bütünleşiyor. Ancak sosyalizm doğrultusunda bir mücadele bağımsızlık ve demokrasi alanlarında kalıcı ve gittikçe gelişen kazanımlar sağlayabilir. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bu üç yönlü bütünselliğinden ötürüdür ki, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini geliştirip güçlendirmeye, bu amaçla tüm yurtsever demokratik güçlerin birliğini sağlamaya çalışmak işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi için geçici bir taktik sorunu değil, kalıcı, iktidara geldikten sonra da izlenecek bir politik çizgidir. Ama sorunun bu yanını işlemek, sosyalist bakış açısını kitlelerde oluşturmak ve geliştirmek işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin görevidir. Anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleye katılan ve katılacak olan diğer siyasal ve siyasal olmıyan örgütlerden sosyalizm konusunda bir bağlantı beklenmez ve istenmez.

Emperyalizm ve Faşizme Karşı İşbirliği ve Dayanışma

Emperyalizme ve faşizme karşı işbirliği ve dayanışma hareketine katılan örgütlerin herbiri tüzel kişiliğini ve örgütsel bağımsızlığını korur; işbirliği ve dayanışma içinde sürdürülmesi gereken ortak mücadelenin programı ve gerekleri dışında kendi görüşlerinin propagandasını kendi politik çizgisini sürdürür.

İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi de hem diğer örgütlerle anti-emperyalist ve anti-faşist örgütlü bir mücadele oluşturmaya ve yürütmeye çalışır, hem de bu geniş yelpazeli hareket içinde işçi sınıfının bağımsız partisi olarak varlığını korur ve işçi emekçi sınıf ve tabakalarda, aydınlar ve gençlik kesimlerinde kendi sosyalist programlarının tanınmasına, sosyalist bilincin değişmesine çalışır. İşçi sınıfının partisi bu sosyalizm görevini ve anti-emperyalist ve anti-faşist harekete ilişkin görevlerini (ki bu görevlerin hepsi bir arada uyumlu ve kopmaz bir bütünselliğe sahiptir) başarıyla yerine getirdiği ölçüde hem işçi sınıfının öncülüğü güçlenir, hem de böylesine bütünleşen bir eylemsel gelişim içinde kitlelerin politik bilinçleri ve mücadele düzeyleri yükselir, kitlelerin demokratik mücadele çizgisi sosyalizm çizgisine yaklaşır. Bu, zamanla ve sistemli, tutarlı uğraş ve mücadele sonucu ulaşılabilecek bir düzeydir.

Bu açıdan da bağımsızlık, demokrasi mücadelesiyle sosyalizm mücadelesi birbirinden koparılamaz bir bütünlüğe sahiptir ve bu nedenle de işçi sınıfının partisi için sorun geçici taktik bir sorun değil, nesnel gerçekliğin bir zorunluluğudur.

Bununla beraber, her politik çizgi birleşik harekete katılamaz. Anti-emperyalist ve anti-faşist birleşik harekete katılmak açısından öznel iddialara değil, nesnel konum, tutum ve davranışlara bakılır. Örneğin dünya sosyalist sistemine ve Türkiye işçi sınıfı hareketine düşman, saldırgan tavır alıp yayınlarında ve eylemlerinde emperyalizm ve faşizmle nesnel olarak aynı çizgiye düşen Maoculara ve kitlesel örgütlü mücadele yerine bireysel teröre dayanan yöntemleri benimseyenlerle işbirliği ve dayanışma söz konusu olamaz.

MC'ye Karşı Mücadelenin Üç Temel Yönü

Bu çerçeve içinde, MC'ye karşı mücadele alanları MC'nin izlediği politikaya göre şöyle saptanabilir. 2. MC koalisyonu üç yoldan iktidarını ve dolayısıyla büyük burjuvazinin iktidarını perçinlemek karar ve uğraşındadır.

1. Baskı ve ezme tedbirleriyle,
2. İdeolojik taban oluşturup geliştirecek tedbirlerle,
3. Kitle tabanını nicel olarak genişletip güçlendirecek tedbirlerle.

Hükümet programında öngörüldüğü üzere, yeni baskıcı kanunlar çıkartılması, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin (veya benzerlerinin) yeniden kurulması, kolluk kuvvetlerinin yeniden örgütlenirilirip yeni yetkilerle donatılması, bu birinci bölüm tedbirler arasındadır. Devlet aygıtının ele geçirilip gericileştirilmesi ve faşistleştirilmesi ve bu doğrultuda memur, öğretmen ve öğrenci kıyımı da bu bölümün kapsamı içindedir. Bunların gerçekleştirilmesine ve anti-demokratik uygulamaların, baskıların, saldırıların her çeşidine baskı ve zulmü meşrulaştırmayı amaçlayan ırkçı, şoven milliyetçiliğe karşı mücadele edilecektir.

Hükümet programında manevi kalkınma, manevi değerler üzerinde ısrarla durulup bunların öneminin vurgulanması, özünde, ne MSP'ye verilmiş bir tavizdir, ne de kitlelerden oy ve destek almaya yönelik bir taktiktir. Bunlar bir ölçüde etken olmuş olsa da, maneviyat üzerinde bu denli ısrarın nedeni, faşizme yönelik gerici rejimin toplumda ideolojik temellerini oluşturmak ve güçlendirmektir. 2. MC ortakları bir rejimin yalnızca baskı ve terörle, polis kuvveti ve tedbirleriyle ayakta duramayacağını bilmektedir. Öngördükleri ve uygulanmasına geçtikleri politik rejimi ve dayandığı emperyalizme bağımlı geri kapitalist düzeni kitlelere iyi ve haklı bir rejim ve düzen olarak kabul ettirme çabasındadırlar. Barışçı, sosyal adaletçi, sureti haktan görünme girişimlerinin kısaca, kuzu postuna bürünmüş kurt politikası izlenmesinin ve tüm propaganda araçlarının buna göre ayarlanmasının nedeni budur. Kitlelerin sola yönelik yükselen bilinçlenmelerini ve düzene karşı çıkışlarını bu yoldan duraklatıp geriletme ve kendi saflarına kanalize etmek amaç ve uğraşındadırlar. 2. MC'nin bu uğraş ve girişimleri karşısında kitleler içinde ve ülke kamuoyu önünde anti-emperyalist ve anti-faşist ideolojik mücadele son derece önem kazanmaktadır. Bu mücadele de verilecektir.

2. MC koalisyonu iktidarı bir yandan sopayı kaldırır ve beyinleri şartlandırmaya koyulurken, öte yandan da ağızlara alabildiğince bal çalmak politikası peşindedir.

Çeşitli emeklilik, yardım, sosyal güvenlik önerileriyle de kitle tabanını nicel olarak geliştirmek istemektedir. 2. MC'nin bu üçüncü konuda tüm vaat ettiklerini yerine getirebilmesi kuşkuludur. Geliri olmayan veya yetmeyen ailelere geçinmeye yeter gelir sağlanacağı vaadi, olamayacak vaatlerin en başta gelenidir. Ama 2. MC ister bu vaatlerini yerine getirsin, ister getirmesin bu alanda da demokratik mücadelenin vereceği uğraş vardır. Dışa bağımlı geri kapitalizm, dengesiz, uyumsuz, çalkantılı, sarsıntılı bir biçimde de olsa belli bir kalkınma hızını koruduğu sürece kitlelere de birtakım kısıtlar vermektedir, varlığını koruyabilmek için vermek zorundadır. Kitlelerin çok ezik, yoksul, bilinçsiz olan kimi kesimleri bu kısıtlardan memnun olabilmektedir. Şu da gerçektir ki, genel olarak işçi emekçi kitlelerin beklenti çizgisi düşüktür. Evinde suya kavuşma düşüncesine gelmemiş olan köylü köyüne su getirilmesiyle yetinmektedir. Gecekonuda yaşamayı kabullenmiş olan işçi-emekçi, mahallesine, su, yol, elektrik geldiğinde, hele kendisine gecekonusunun tapusu verildiğinde sevinmektedir. Oysa işçilerimizin, emekçilerimizin bunlarla yetinmesi onların değişmez kaderi değildir. Sosyalizm dünya sistemi haline geldiği, dengeli, uyumlu, bunalımsız kalkınmayı gerçekleştirdiği; işsizliği, yoksulluğu, yarından güvensizliği yokettiği bir çağda, ne dışa bağımlı geri kapitalizmin aksak, çalkantılı, bunalımlı ve hiçbir zaman gelişmiş ileri ülkelerle arayı kapatamayacak sözde kalkınması gerçek kalkınma olarak kabul edilebilir, ne de işçi-emekçi kitleler çağın yaşam standartlarının çok çok gerisinde bir yaşam çizgisine mahkum edilebilir. Kitlelerin, işçi-emekçi çeşitli toplum kesimlerinin bugünkü istek ve özlemlerinin karşılanması mücadelesinin yanısıra, onlara neler istemeleri gerektiğinin, gerçekte neleri hak ettiklerinin öğretilmesi uğraşı da verilmelidir. Bu da, anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelenin bir parçasıdır. Burada şu noktayı bir kez daha vurguluyalım ki, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele yalnızca politik düzeyde yürütülecek mücadele değildir. Temelinde, tutuculuğun, gericiliğin, faşizmin ekonomik ve sınıfsal kaynaklarına karşı, kitlelerin ekonomik sosyal hak ve çıkarlarından yana bir mücadeledir.

Türkiye'de geri kapitalist düzen dünya emperyalist-kapitalist ilişkileri içinde ve emperyalist aşamadaki dünya kapitalizmiyle bütünleşerek ayakta durabilmekte, büyük sermaye sınıfı burjuvazi de emperyalizmle işbirliği ve ortaklık ederek ekonomik ve politik egemenliğini sürdürebilmektedir. Günümüzde büyük burjuvazi ve onun politik iktidarı, ABD ve Batı Avrupa emperyalistleriyle ciddi uyuşmazlık içinde dirler. 2. MC, buna ilişkin sorunları çözmek değilse bile ergeç bir yola koymak zorundadır. MC'nin bu yönde yapacakları, ulusal bağımsızlığı ve emeğin emperyalist sömürsü sorununu çok yakından ilgilendiren düzenleme girişimleri olacaktır. Anti-emperyalist ve anti-faşist mücadele hem bu sorunları, hem de Türkiye'nin tümüyle emperyalizme siyasal, askeri, ekonomik ve kültürel bağımlılıktan kurtarılması sorununu kapsar.

Örgütlü, Birleşik Güç Yenilmez

Emperyalizme ve faşizme karşı örgütlü, birleşik bir güçler topluluğu oluşturmak ve geliştirmek için işbirliği ve dayanışma çağrıları ve uygulamaları teoride ve dünya pratiğinde çok bilinen ve görülen olgulardır. Son yıllarda bizde de epeyi sözü edildi.

Kanımızca başarılması gereken ilk iş, üst düzeyde genel ve soyut çağrılardan, teorik ve ideolojik tartışmalardan çok, somut hedeflere ve eylemlere yönelik somut örgütlenmelerle işbirliği ve dayanışmayı pratikte oluşturmaya ve geliştirmeye çalışmaktır. Böyle bir çalışmanın süreci için de, örgütlü birleşik hareketin ortak ideolojik ve eylemsel platformunu oluşturacak temel görüşler ve hedefler üzerinde anlaşmaya, beraberliğe daha kolay varılabilir. Ayrıca, bu biçim bir çalışma kitlelere daha doğrudan ve yakından ulaşabilmeyi ve onları örgütleyebilmeyi sağlar.

Faşizmi ve destekçisi emperyalizmi geriletmenin, giderek hepten yok etmenin yolu, demokratik toplumsal muhalefetin böyle bir örgütlü birliğe kavuşturulmasından, kavuşturularak güçlendirilmesinden geçer. Cepheleşmeye bölücülüktür diye birliğe, dayanışmaya karşı çıkmak hem gerçekçi bir tutum değildir, hem de gericiliğin ve faşizmin işini kolaylaştırmaktır.

Tüm sınıflı toplumlarda ve sınıflı bir toplum olan Türkiye’de kendiliğinden bir kutuplaşma vardır. Bunun temeli sermaye emek kutuplaşması ve çelişkisidir. Günümüz koşullarında bu kutuplaşma ve çelişki, özellikle tekeli ve tekeldışı ayrışımı ve çelişkisi biçiminde ön plana çıkarmaktadır; yani tekeli büyük sermaye karşısında işçi sınıfıyla birlikte diğer tekeli dışı sınıf ve tabakalar da değişik ölçülerde yer almaktadır. Nesnel olarak durum budur. Büyük sermaye sınıfı burjuvazi, işçi-emekçi sınıf ve kitleleri demokratik özgürlüklerine, sosyal ekonomik haklarına, çıkarlarına karşı bilinçli ve örgütlü saldırıya geçerek öznel düzeyde de kutuplaşmayı keskinleştirmektedir. Milliyetçi Cepheyi oluşturmuştur ve bu cephe iki buçuk yıldır iktidardadır. Bu durumda, yurtsever, demokrat, ilerici sol güçlerin işbirliğine ve dayanışmasına, demokratik toplumsal muhalefetin örgütlenip güçlenmesine karşı çıkmak hasmın değirmenine su taşımaktan farksızdır. İnanıyoruz ki kitleler, yaşam mücadelesinde edindikleri deneyim ve bilgilerle gücün birleşme ve örgütlenmede olduğunu çabuk kavrayacaklardır.

Tekrarlayalım: Örgütlü, birleşik güç yenilmez!

Çark Başak, Sayı 37, 1 Eylül 1977